

ROMANIA
TRIBUNALUL IAȘI, Județul IAȘI
SECȚIA II CIVILĂ-CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

Ședința publică din 21 Martie 2019

Președinte - XXXXX

Judecător XXXXX

Grefier XXXXX

ÎNCHEIERE

Pe rol judecarea cauzei Contencios administrativ și fiscal privind pe apelant XXXXX și pe intimat XXXXX, având ca obiect anulare proces verbal de contravenție seria XXXXX nr. XXXXX

La apelul nominal făcut în ședința publică lipsă părțile.

Procedura legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei de către grefier care învederează că

Dezbaterile asupra cererii de sesizare a ÎCCJ în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept au avut loc în ședința publică din data de 20.02.2019, susținerile părților fiind consemnate în încheierea de ședință din aceea zi, care face parte integrantă din prezenta când instanța din lipsă de timp pentru deliberare a amânat pronunțarea pentru data de 07.03.2019 când: instanța din lipsă de timp pentru deliberare a amânat pronunțarea pentru azi, 21.03.2019 când:

INSTANȚA

Deliberând asupra cererii apelantului XXXXX de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept constată următoarele:

I. Actele de procedură și circumstanțele spetei:

1. *Prin sent. civ. nr. XXXXX a XXXXX* s-a respins plângerea contravențională formulată de XXXXX în contradictoriu cu intimatul XXXXX

2. *În considerentele acestei hotărâri s-a reținut*, în esență, că prin procesul verbal de constatare și sancționare a contravenției seria XXXXX nr. XXXXX încheiat la data de XXXXX de către agentul constator al intimatului XXXXX, petenta XXXXX a fost sancționată contravențional cu amendă în suma de 8.000 lei.

S-a reținut că în data de XXXXX, ora XXXXX, pe PPF Aeroport Iași, petenta a transportat din direcția XXXXX cu zborul XXXXX pe cetățeanul XXXXX, născut în data de XXXXX, posesor al cărții de identitate XXXXX nr. XXXXX emis de XXXXX în data de XXXXX valabil până la XXXXX, cu document de călătorie fals, faptă prevăzută de art.7 alin.1, art.134 pct.1 din OUG 194/2002 și sancționată de art.135 lit.d din OUG 194/2002, astfel cum rezulta din procesul verbal de constatare și sancționare a contravenției seria XXXXX, nr. XXXXX din XXXXX fila 12, refuzul intrării la frontieră nr. XXXXX fila XXXXX, dovadă de reținere a obiectelor (înscrisuri) ex. nr. XXXXX fila XXXXX, proces verbal nr. XXXXX fila XXXXX, proces verbal din XXXXX fila XXXXX, permis conducere XXXXX sera XXXXX, carte de identitate XXXXX nr. XXXXX fila XXXXX, punct de vedere agent din XXXXX fila XXXXX.

Procesul-verbal de constatare și sancționare a contravenției seria XXXXXX, nr. XXXXX din XXXXX a fost semnat de către petentă, agentul constator menționând *contravenientul nu are de făcut mențiuni cu privire la conținutul procesului verbal*.

În drept, potrivit art.6 alin.1 lit.a din OUG nr.194/2002 *privind regimul străinilor în România*, intrarea pe teritoriul României poate fi permisă străinilor care îndeplinesc următoarele condiții: a) posedă un document valabil de trecere a frontierei de stat, care este acceptat de statul român.

Potrivit art.7 alin.1 din OUG nr.194/2002, este interzisă aducerea în România de către companiile de transport aeriene, navale sau terestre a străinilor fără documente de trecere a frontierei, cu documente sau vize false ori falsificate sau ascunși în mijloacele de transport ori care nu îndeplinesc condițiile prevăzute la art. 6 alin. (1) lit. a) și b).

Potrivit art.134 pct.1 din OUG 194/2002, este considerată contravenție, nerespectarea de către transportator a interdicțiilor prevăzute la art. 7 alin. (1), iar potrivit art.135 lit.d din OUG 194/2002, contravenția prevăzută la art.134 pct.1 din OUG 194/2002, se sancționează cu amendă de la 8.000 lei la 15.000 lei calculată pentru fiecare străin transportat.

Potrivit art.18 alin.1 din OUG nr.105/2001 *privind frontiera de stat a României*, controlul pașapoartelor și al celorlalte documente pentru trecerea frontierei de stat române, eliberate de autoritățile române, precum și al celor eliberate de autoritățile străine, recunoscute sau acceptate de statul român, potrivit legii, se face de către polițistul de frontieră.

Potrivit art.21 lit.c din OUG nr.104/2001 *privind organizarea și funcționarea Poliției de Frontieră Române*, în zona de competență, Poliția de Frontieră Română realizează controlul documentelor pentru trecerea frontierei de stat în punctele de trecere deschise traficului internațional, la intrarea în și la ieșirea din zonele libere, în punctele de mic trafic și treceri simplificate sau în alte locuri, după caz, potrivit legii.

După ce a constatat că plângerea a fost introdusă înăuntrul termenului prevăzut la art. 31 alin. (1) din O.G. nr. 2/2001, verificând, potrivit dispozițiilor art. 34 alin. 1 din O.G. nr. 2/2001, legalitatea procesului verbal de constatare și sancționare a contravenției seria XXXXX, nr.XXXXX din XXXXX, instanța reține că procesul verbal a fost încheiat cu respectarea dispozițiilor legale incidente, respectiv a prevederilor art. 16 și 17 din același act normativ, neexistând cazuri de nulitate absolută ce ar putea fi invocate din oficiu.

Sub aspectul temeiniciei, instanța de judecată reține că, deși O.G. nr.2/2001 nu cuprinde dispoziții exprese cu privire la forța probantă a actului de constatare a contravenției, din economia textului art.34 rezultă că procesul-verbal de constatare și sancționare a contravenției face dovada situației de fapt și a încadrării juridice până la proba contrară. Analizând temeinicia procesului-verbal, potrivit art.34 din OG 2/2001 instanța administrează orice alte probe prevăzute de lege necesare verificării acestuia și hotărăște asupra sancțiunii.

Persoana sancționată contravențional se bucură de prezumția de nevinovăție până la pronunțarea unei hotărâri irevocabile prin care să se stabilească vinovăția sa. Această prezumție nu neagă, însă, valoarea probatorie a procesului-verbal de contravenție legal întocmit, în care sunt consemnate aspecte constatate personal, în mod direct, de către agentul constator, care este o persoană investită cu exercitarea autorității de stat.

Instanța reține faptul că, inclusiv în *cauza Anghel contra României*, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a stabilit că instanțele pot folosi prezumțiile pentru stabilirea vinovăției unei persoane, dacă aceste prezumții sunt folosite în limite rezonabile, luându-se în calcul gravitatea mizei și păstrându-se dreptul la apărare (paragraful 60).

Conform jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, instanța trebuie să analizeze, în fiecare caz în parte, în ce măsură fapta reținută în sarcina petentei reprezintă o "acuzare în materie penală", în sensul art. 6 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului. Această analiză se realizează prin prisma a trei criterii alternative, respectiv natura faptei,

caracterul penal al textului ce definește contravenția, conform legislației interne, și natura și gradul de severitate al sancțiunii aplicate.

Calificarea faptei ca "acuzatie în materie penală" are drept consecințe incidența în respectiva cauză a prezumției de nevinovăție de care se bucură petenta și a obligației autorităților statului de a proba faptele reținute în sarcina acestuia. Însă, conform jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului dreptul unei persoane de a fi prezumată nevinovată și de a solicita acuzării să dovedească faptele ce i se impută nu este absolut, din moment ce prezumțiile bazate pe fapte sau legi operează în toate sistemele de drept și nu sunt interzise de Convenția Europeană a Drepturilor Omului, în măsura în care statul respectă limite rezonabile, având în vedere importanța scopului urmărit, dar și respectarea dreptului la apărare (*cauza Salabiaku v. Franța*, hotărârea din 7 octombrie 1988, paragraf 28, *cauza Västberga Taxi Aktiebolag și Vulic v. Suedia*, hotărârea din 23 iulie 2002, paragraf 113).

Potrivit dispozițiilor art. 31-36 din O.G. nr. 2/2001, persoana sancționată are dreptul la un proces echitabil în cadrul căruia să utilizeze orice mijloc de probă și să invoce orice argumente pentru dovedirea împrejurării că situația de fapt din procesul verbal nu corespunde modului de desfășurare al evenimentelor, iar sarcina instanței de judecată este de a respecta limita proporționalității între scopul urmărit de autoritățile statului de a nu rămâne nesancționate acțiunile antisociale prin impunerea unor condiții imposibil de îndeplinit și respectarea dreptului la apărare al persoanei sancționate contravențional (*cauza Anghel v. România*, hotărârea din 4 octombrie 2007).

Instanța mai reține că *procesul verbal analizat reprezintă un act administrativ care, în anumite condiții, se bucură de prezumția de temeinicie, prezumție care, deși neconsacrată legislativ, este unanim acceptată, atât în doctrina de specialitate, cât și în practica instanțelor judecătorești, astfel că poate fi calificată drept o prezumție prevăzută de lege, în sensul pe care Curtea Europeană a Drepturilor Omului îl dă acestui concept (a se vedea Hotărârea Anghel împotriva României din 4 octombrie 2007). Prezumția de temeinicie menționată este însă una relativă, legea permițând, deci, răsturnarea ei prin proba contrară. De altfel, instanța are obligația de a respecta prezumția de nevinovăție care presupune, totodată, nemijlocire și contradictorialitate.*

În prezenta cauză, instanța apreciază că sancțiunea principală a amenzii contravenționale în cuantum de 8.000 lei aplicată unei persoane juridice pentru o contravenție la regimul străinilor în România, este suficient de gravă pentru a determina instanța să concluzioneze în sensul că față de petentă a fost formulată o „acuzatie în materie penală” în sensul dat acestei sintagme de jurisprudența CEDO. Pe cale de consecință, prezumția de nevinovăție de care se bucură petenta, se impune cu forță superioară.

De asemenea, instanța amintește că procesul-verbal de contravenție, în măsura în care cuprinde constatările personale ale agentului constator, are forță probantă prin el însuși și constituie o dovadă suficientă a vinovăției contestatorului, cât timp acesta din urmă nu este în măsură să prezinte o probă contrară.

Prin urmare, instanța constată că procesul-verbal de constatare și sancționare a contravenției seria XXXXX, nr XXXXX din XXXXX reprezintă un mijloc de probă și conține constatările personale ale agentului de poliție aflat în îndeplinirea atribuțiilor de serviciu.

În ceea ce privește fapta prevăzută de art.7 alin.1, art.134 pct.1 din OUG 194/2002 și sancționată de art.135 lit.d din OUG 194/2002, plângerea apare ca neîntemeiată pentru considerentele ce vor fi arătate mai jos.

În fapt, petenta a arătat că nu se face vinovată de săvârșirea faptei reținute în sarcina sa justificat de faptul că obligația legală de a verifica legalitatea documentelor prezentate de către pasageri la trecerea frontierei de stat în punctele de trecere deschise traficului internațional revine Inspectoratului General al Poliției de Frontieră, ea având doar obligația de

a verifica dacă există identitate între datele înscrise pe biletul de avion și cele din documentul de identitate, justificat de faptul că agenții de handling nu dețin mijloacele tehnice necesare identificării unor documente de călătorie false și justificat de faptul că autoritatea competentă, era Autoritatea de Frontieră de la Aeroportul din Munchen, autoritate care nu a descoperit nicio neregulă în ceea ce privește documentele de transport prezentate de pasager; cu toate acestea, simpla negare a petentei în sensul că faptele nu corespund adevărului nu este suficientă, atâta timp cât aceasta nu aduce probe sau nu prezintă o explicație rațională pentru care agentul ar fi întocmit procesul-verbal cu consemnarea unei situații nereale, pentru a se ridica un dubiu cu privire la obiectivitatea acestuia.

În cauza dedusă judecății, instanța constată că petenta nu a făcut dovada unei situații contrare celei reținute în procesul-verbal de contravenție, existând la dosar doar susținerile acesteia în contra prezumției de temeinicie a actului contestat și a probelor indubitabile administrate în cauză, respectiv refuzul intrării la frontieră nr. XXXXX fila XXXXX, dovadă de reținere a obiectelor (înscrisuri) ex. nr. XXXXX fila XXXXX, proces verbal nr. XXXXX fila XXXXX, proces verbal din XXXXX fila XXXXX, permis conducere XXXXX sera XXXXX, carte de identitate XXXXX nr. XXXXX fila XXXXX, punct de vedere agent din XXXXX fila XXXXX, din care rezultă fără dubiu de îndoială și contrar susținerilor petentei, realitatea celor reținute în cuprinsul procesului verbal contestat. Pe cale de consecință, în măsura în care petenta invocă împrejurări ce pot constitui cauze exoneratoare de răspundere, sarcina probei acestor împrejurări îi revine acestuia.

Sub acest aspect, deși se notează prevederile art.18 alin.1 din OUG nr.105/2001, potrivit cărora controlul pașapoartelor și al celorlalte documente pentru trecerea frontierei de stat române, eliberate de autoritățile române, precum și al celor eliberate de autoritățile străine, recunoscute sau acceptate de statul român, potrivit legii, se face de către polițistul de frontieră și prevederile art.21 lit.c din OUG nr.104/2001, potrivit cărora în zona de competență, Poliția de Frontieră Română realizează controlul documentelor pentru trecerea frontierei de stat în punctele de trecere deschise traficului internațional, la intrarea în și la ieșirea din zonele libere, în punctele de mic trafic și treceri simplificate sau în alte locuri, după caz, potrivit legii, nu poate fi contestat conținutul clar, previzibil și accesibil al prevederilor art.7 alin.1, art.134 pct.1 și a art.135 lit.d din OUG 194/2002.

Cu alte cuvinte, deși culpa primordială în permiterea accesului peste punctul de control al cetățeanului XXXXX, născut în data de XXXXX, posesor al cărții de identitate XXXXX nr. XXXXX emis de XXXXX în data de XXXXX valabil până la XXXXX, cu document de călătorie fals, aparține Autorității de Frontieră de la Aeroportul din Munchen, autoritate care nu a descoperit/nu a raportat nicio neregulă în ceea ce privește documentele de transport prezentate de pasager, o interpretare contrară, în sensul că petenta nu are nicio culpă în transportul acestui cetățean ar lipsi de conținut prevederile art.7 alin.1, din OUG 194/2002.

Mai mult decât atât, deși petenta într-o redare exhaustivă a dispozițiilor legale, evidențiază atribuțiile Poliției de frontieră în controlul documentelor pentru trecerea frontierei de stat române, invocă propria culpă pentru a obține protecția unui drept, interpretare care nu poate fi primită.

Cu alte cuvinte, contrar susținerilor petentei, instanța nu poate reține că petenta, în calitate de transportator aerian nu este dotată cu aparatura necesară pentru identificarea documentelor de transport falsificate și că în raport de acestea nu i se poate angaja răspunderea pentru fapta prevăzută de art.7 alin.1, art.134 pct.1 din OUG 194/2002 și sancționată de art.135 lit.d din OUG 194/2002 justificat de faptul că o atare interpretare ar face inaplicabilă o dispoziție legală în vigoare, respectiv art.7 alin.1 din OUG nr.194/2002, potrivit căruia este interzisă aducerea în România de către companiile de transport aeriene, navale sau terestre a străinilor fără documente de trecere a frontierei, cu documente sau vize

false ori falsificate sau ascunși în mijloacele de transport ori care nu îndeplinesc condițiile prevăzute la art. 6 alin. (1) lit. a) și b).

Sub același aspect, nu poate fi primită interpretarea că petenta a acționat fără vinovăție justificat de faptul că aceasta nu ar beneficia de mijloacele necesare pentru detectarea falsului și justificat de faptul că Poliția de Frontieră Română realizează controlul documentelor pentru trecerea frontierei de stat în punctele de trecere deschise traficului internațional, la intrarea în și la ieșirea din zonele libere, în punctele de mic trafic și treceri simplificate sau în alte locuri, după caz, potrivit legii, deoarece deși nu se contestă importanța și utilitatea atribuțiilor Poliției de Frontieră, nu se pot ignora nici obligațiile transportatorilor aerieni în materie, respectiv obligația de a nu aduce în România străini fără documente de trecere a frontierei, cu documente sau vize false ori falsificate sau ascunși în mijloacele de transport ori care nu îndeplinesc condițiile prevăzute la art. 6 alin. (1) lit. a) și b).

Astfel, instanța apreciază că petenta se face vinovată de fapta prevăzută de art. 7 alin. 1, art. 134 pct. 1 din OUG 194/2002 și sancționată de art. 135 lit. d din OUG 194/2002.

Soluția de respingere a plângerii este conformă și cu practica instanței de contencios al drepturilor omului. În acest sens, instanța reține că, în cauza *Ioan Pop c. României* (cererea nr. 40301/04, decizia de inadmisibilitate din 28 iunie 2011), Curtea Europeană a statuat în sensul că: „ Curtea reiterează că a stabilit deja că nu este surprinzător faptul că instanțele interne se așteptaseră ca reclamantul să infirme prezumția de legalitate și validitate a procesului-verbal de constatare a contravențiilor în legătură cu principiile generale de drept procedural aplicabil cu privire la legislația privind contravențiile (a se vedea Anghel, citată anterior, pct. 58 și 59), paragraf 30.

În ceea ce privește proporționalitatea sancțiunii, în conformitate cu dispozițiile art. 34 din O.G. nr. 2/2001, instanța apreciază că s-a realizat o corectă individualizare a sancțiunilor aplicate petentei.

Opinia instanței se fundamentează, pe de o parte, pe dispozițiile art. 5 alin. 5 din O.G. nr. 2/2001 potrivit cărora sancțiunea trebuie să fie proporțională cu pericolul social al faptei săvârșite, iar, pe de altă parte, pe dispozițiile art. 21 alin. 3 din același act normativ, conform cărora, la aplicarea sancțiunii, trebuie să se țină cont de împrejurările în care a fost săvârșită fapta, modul și mijloacele de săvârșire a acesteia, de scopul urmărit, de urmarea produsă, precum și de circumstanțele personale ale contravenientului.

Orice faptă contravențională prezintă un grad de pericol social abstract, specific oricărei fapte contravenționale asemănătoare, precum și un grad de pericol social concret, raportat la împrejurările în care a fost săvârșită fapta, la modul și mijloacele de săvârșire a acesteia, la scopul urmărit, la urmarea produsă, precum și la circumstanțele personale ale contravenientului și la celelalte date înscrise în procesul-verbal. Gradul de pericol social abstract este apreciat și stabilit de legiuitor, la momentul incriminării faptei contravenționale și se reflectă în special în modul de sancționare a faptei prevăzut de legiuitor prin actul normativ de incriminare.

Așadar, în raport de fapta reținută în sarcina petentei, observând sancțiunile stabilite (amenda fără posibilitatea de aplicare a avertismentului), precum și quantumul ridicat al acesteia, se constată că legiuitorul a apreciat că fapta reținută în sarcina petentei, prezintă un grad de pericol social abstract ridicat.

Din înscrisurile depuse la dosar, instanța reține că pericolul social al faptei reținută ca fiind săvârșită de către petentă este unul ridicat, aducându-se atingere unor norme sociale de o importanță deosebită, respectiv cele privind regimul străinilor în România. Ca atare, instanța va considera operațiunea de individualizare a sancțiunii aplicate ca fiind corect și proporțional realizată în raport de fapta reținută și impactul acesteia asupra valorilor sociale protegute, în condițiile în care dispozițiile legale incidente urmăresc îmbunătățirea siguranței rutiere în general.

Față de aceste aspecte, în lipsa unor dovezi care să releve împrejurări deosebite de săvârșire a faptei, care să justifice reținerea unui grad de pericol social concret redus al faptei, instanța nu poate reține că în speță s-ar impune reindividualizarea sancțiunii amenzii contravenționale aplicate.

În ceea ce privește posibilitatea de înlocuire a amenzii cu sancțiunea avertismentului, reținând că petenta a fost sancționată cu amenda egală cu minimul prevăzut de lege, față de atitudinea procesuală a petentei și față de atitudinea acesteia de neconștientizare a obligațiilor care-i revin în materia circulației străinilor, instanța consideră că scopul educativ, dar și cel preventiv al sancțiunii poate fi atins doar prin aplicarea amenzii în quantumul stabilit de către agentul constatat, în acest fel asigurându-se atât prevenția generală, cât și cea specială.

Așadar, fiind menținută prezumția de validitate și legalitate a procesului verbal contestat, dar fiind înlăturată prezumția de nevinovăție a petentei, căreia într-adevăr i-a conferit relevanță Curtea Europeană a Drepturilor Omului și în materie contravențională, prin oferirea posibilității fiecărei părți implicate în a-și dovedi susținerile și, ținând seama că prin procesul verbal seria XXXXX, nr. XXXXX din XXXXX i-a fost aplicată sancțiunea amenzii dozată în mod corespunzător gradului de pericol social al faptei, în temeiul art. 34 din O.G. nr. 2/2001, instanța va considera că plângerea formulată de petenta XXXXX este neîntemeiată, motiv pentru care o va respinge, menținând procesul verbal de constatare și sancționare a contravenției seria XXXXX, nr. XXXXX din XXXXX.

3. *Împotriva acestei sentințe a declarat apel petentul XXXXX* care a susținut că prezentul litigiu face parte dintr-o serie în care compania aeriană a fost implicată, litigii ale căror soluții au fost și sunt contradictorii. Consideră că toate decurg din modalitatea defectuoasă de înțelegere în aplicarea dispozițiilor articolului 7 din OUG 194 pe 2002 privind regimul strainilor în România, lăsate la latitudinea fiecăruia agent constatat.

Apelanta subliniază că obligația sa stabilită prin Convenția de aplicare a acordului Schengen este aceea de a luat măsuri pentru asigurarea că străinul transportat se află în posesia documentelor de călătorie cerute la intrarea pe teritoriul statelor contractante, că nu este Autoritate de control și nu are alt fel de atribuții. Că deținerea de aparatură pentru detectarea de falsuri și accesul la baza de date internaționale nu îi este permisă

Consideră că instanța de fond face o analiză incorectă și conchide asupra vinovăției și gravității făcând o aplicare greșită a dispozițiilor legale și soluțiilor pronunțate de CJUE.

Apelanta învederează că instanța de fond reține că dacă ar da cursa apărării petentei ar lipsi de aplicabilitate o dispoziție legală în vigoare respectiv 7 alineatul 1 OUG 194 2002

Apelanta susține că o astfel de soluție nu rezolvă problema existentă și anume sancționarea societății în condițiile în care aceasta nu are dreptul să dețină aparatura specifică și nici acces la bazele de date. Solicită să se observe că pasagerul a sosit în Aeroportul Iași ca punct de destinație, având ca punct de plecare Aeroportul din Munchen, aeroport în care acesta a fost supus controlului de frontieră al autorităților germane, control în urma căruia documentele sale de călătorie au fost considerate valabile.

În subsidiar, solicită înlocuirea amenzii cu avertisment.

4. Intimata a formulat *întâmpinare*, act de procedură prin care a solicitat respingerea apelului ca nefondat.

5. Prin *cererea de apel*, apelantul a solicitat sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, în temeiul art.519 C. proc. civ., pentru ca „Raportat la dispozițiile Convenției de Aplicare a Acordului Schengen, la dispozițiile Art 18 alin 1 din OUG 105/2001 privind frontiera de stat a României, „controlul pașapoartelor și al celorlalte documente pentru trecerea frontierei de stat române, eliberate de autoritățile române, precum și al celor eliberate de autoritățile străine, recunoscute sau acceptate de statul român, potrivit legii, se face de către polițistul de frontieră ” și la cele în baza cărora este sancționată, respectiv Art 7 din OUG 194 / 2002, să clarifice dacă are sau nu obligația de a se substitui autorităților de frontieră sau

sanctiunea intervine numai în situația în care imbarca pasagerii care nu sunt în posesia documentelor de călătorie necesare pentru intrarea pe teritoriile părților contractante după ce autoritățile de la frontiera au detectat falsul ”.

6. Prin întâmpinare, intimata și-a expus *punctul de vedere* referitor la solicitarea apelantului, în sensul de fi respinsă cererea de sesizare a ICCJ, întrucât nu pot face obiectul unei sesizări solicitările privind modul de aplicare a unei norme legale la situația de fapt dedusă judecătii în litigiul de față întrucât, în realitate, apelantul solicită Înaltei Curți de Casație și Justiție să explice maniera în care ar trebui aplicat un text de lege la o situație de fapt definită în cauză.

Consideră că situația juridică dedusă judecătii ce constituie problema de drept invocată în sesizare este reglementată expres și explicit de către legiuitor, textul Art 7 din OUG 194 / 2002 nelăsând loc de interpretări.

Intimata învederează că ceea ce se urmărește în realitate este ca Înalta Curte de Casație și Justiție să stabilească dacă transportatorul aerian are obligația de a se dota cu mijloace tehnice de specialitate pentru a depista documentele sau vizele false, însă această obligație nu poate fi stabilită prin dezlegarea unei chestiuni de drept pe calea mecanismului de prevenire a unei practici juridice neuniforme și doar de către legiuitor.

II. Cadru legal

1. Norme de drept procesual relevante

Tribunalul constată că instituția juridică a pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept are următoarea reglementare:

„ART. 519

Obiectul sesizării

Dacă, în cursul judecătii, un complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului, investit cu soluționarea cauzei în ultimă instanță, constatând că o chestiune de drept, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei respective, este nouă și asupra acesteia Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat și nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, va putea solicita Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să se dea rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată.

ART. 520

Procedura de judecată

(1) Sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție se face de către completul de judecată după dezbateri contradictorii, dacă sunt îndeplinite condițiile prevăzute la art. 519, prin încheiere care nu este supusă niciunei căi de atac. Dacă prin încheiere se dispune sesizarea, aceasta va cuprinde motivele care susțin admisibilitatea sesizării potrivit dispozițiilor art. 519, punctul de vedere al completului de judecată și al părților.

(2) Prin încheierea prevăzută la alin. (1), cauza va fi suspendată până la pronunțarea hotărârii prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept.

(3) După înregistrarea cauzei la Înalta Curte de Casație și Justiție, încheierea de sesizare se publică pe pagina de internet a acestei instanțe.

(4) Cauzele similare, aflate pe rolul instanțelor judecătorești, pot fi suspendate până la soluționarea sesizării.

(5) Repartizarea sesizării este făcută de președintele sau, în lipsa acestuia, de unul dintre vicepreședinții Înaltei Curți de Casație și Justiție ori de persoana desemnată de aceștia.

(6) Sesizarea se judecă de un complet format din președintele secției corespunzătoare a Înaltei Curți de Casație și Justiție sau de un judecător desemnat de acesta și 12 judecători din cadrul secției respective. Președintele secției sau, în caz de imposibilitate, judecătorul

desemnat de acesta este președintele de complet și va lua măsurile necesare pentru desemnarea aleatorie a judecătorilor.

(7) După alcătuirea completului potrivit alin. (6), președintele acestuia va desemna un judecător pentru a întocmi un raport asupra chestiunii de drept supuse judecății. Judecătorul desemnat raportor nu devine incompatibil.

(8) Atunci când chestiunea de drept privește activitatea mai multor secții ale Înaltei Curți de Casație și Justiție, președintele sau, în lipsa acestuia, unul dintre vicepreședinții Înaltei Curți de Casație și Justiție va transmite sesizarea președinților secțiilor interesate în soluționarea chestiunii de drept. În acest caz, completul va fi alcătuit din președintele sau, în lipsa acestuia, din vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție, care va prezida completul, din președinții secțiilor interesate în soluționarea chestiunii de drept, precum și câte 5 judecători din cadrul secțiilor respective desemnați aleatoriu de președintele completului. După alcătuirea completului, pentru întocmirea raportului președintele completului va desemna câte un judecător din cadrul fiecărei secții. Raportorii nu sunt incompatibili.

(9) Dispozițiile alin. (8) se aplică în mod corespunzător și atunci când chestiunea de drept nu intră în competența niciunei secții a Înaltei Curți de Casație și Justiție.

(10) Raportul va fi comunicat părților, care, în termen de cel mult 15 zile de la comunicare, pot depune, în scris, prin avocat sau, după caz, prin consilier juridic, punctele lor de vedere privind chestiunea de drept supusă judecății.

(11) Dispozițiile art. 516 alin. (6) - (9) se aplică în mod corespunzător.

(12) Sesizarea se judecă fără citarea părților, în cel mult 3 luni de la data investirii, iar soluția se adoptă cu cel puțin două treimi din numărul judecătorilor completului. Nu se admit abțineri de la vot.

ART. 521

Conținutul și efectele hotărârii

(1) Asupra sesizării, Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept se pronunță prin decizie, numai cu privire la chestiunea de drept supusă dezlegării.

(2) Dispozițiile art. 517 alin. (3) se aplică în mod corespunzător.

(3) Dezlegarea dată chestiunilor de drept este obligatorie pentru instanța care a solicitat dezlegarea de la data pronunțării deciziei, iar pentru celelalte instanțe, de la data publicării deciziei în Monitorul Oficial al României, Partea I.

(4) Dispozițiile art. 518 se aplică în mod corespunzător."

2. Norme de drept material relevante:

„ORDONANȚĂ DE URGENȚĂ Nr. 194 Republicată*) din 12 decembrie 2002 privind regimul străinilor în România

Art. 7 - Obligațiile transportatorilor

(1) Este interzisă aducerea în România de către companiile de transport aeriene, navale sau terestre a străinilor fără documente de trecere a frontierei, cu documente sau vize false ori falsificate sau ascunși în mijloacele de transport ori care nu îndeplinesc condițiile prevăzute la art. 6 alin. (1) lit. a) și b).

(2) În cazul nerespectării dispozițiilor alin. (1), compania de transport respectivă este obligată să asigure transportul imediat al străinilor în cauză la locul de îmbarcare sau într-un alt loc pe care străinii îl acceptă și unde sunt acceptați. Dacă acest lucru nu este posibil, transportatorul este obligat să asigure cheltuielile determinate de acordarea drepturilor

prevăzute la art. 9 alin. (4), precum și cele de punere în executare a măsurii nepermitterii intrării în România.

(3) Obligațiile prevăzute la alin. (2) sunt aplicabile și companiilor de transport cu care sosesc în România străinii aflați în tranzit, dacă:

a) transportatorul care urmează să-i preia pentru a-i duce în țara de destinație refuză să-i îmbarce;

b) autoritățile statului de destinație nu permit intrarea străinilor și îi returnează în România.

Art. 6 - Condiții cu privire la intrarea străinilor

(1) Intrarea pe teritoriul României poate fi permisă străinilor care îndeplinesc următoarele condiții:

a) posedă un document valabil de trecere a frontierei de stat, care este acceptat de statul român;

b) posedă viză sau permis de ședere acordate în condițiile prezentei ordonanțe de urgență sau, după caz, posedă orice autorizație care conferă titularului drept de tranzit ori de ședere pe teritoriul României în baza actelor normative ale Uniunii Europene, obligatorii și aplicabile pentru România, dacă prin înțelegeri internaționale nu s-a stabilit altfel;

c) prezintă, în condițiile prezentei ordonanțe de urgență, documente care justifică scopul și condițiile șederii lor și care fac dovada existenței unor mijloace corespunzătoare atât pentru întreținere pe perioada șederii, cât și pentru întoarcerea în țara de origine sau pentru tranzitul către alt stat în care există siguranța că li se va permite intrarea;

d) prezintă garanții că li se va permite intrarea pe teritoriul statului de destinație sau că vor părăsi teritoriul României, în cazul străinilor aflați în tranzit;

e) pe numele lor nu sunt introduse semnalări în Sistemul informatic național de semnalări în scopul refuzului intrării pe teritoriul statului român;

f) *** Abrogată prin L. nr. 157/2011

g) pe numele lor nu sunt introduse semnalări în Sistemul de informații Schengen în scopul refuzului intrării;

h) nu sunt semnalati de autoritățile competente că prezintă un pericol pentru apărarea și securitatea națională, ordinea și sănătatea publică;

(2) Cetățenilor străini - membri de familie ai cetățenilor români, precum și străinilor titulari ai unui drept de ședere pe termen lung pe teritoriul statelor membre ale Uniunii Europene li se permite intrarea pe teritoriul României fără îndeplinirea condițiilor prevăzute la alin. (1) lit. c) și d).

(21) Cetățenilor străini titulari ai unui permis de mic trafic de frontieră li se permite intrarea pe teritoriul României fără îndeplinirea condițiilor prevăzute la alin. (1) lit. b) și c).

(3*) Străinilor care staționează în zonele de tranzit internațional ale aeroporturilor, în zonele de tranzit la frontiera de stat sau în centrele de cazare care au regimul zonei de tranzit, precum și străinilor îmbarcați pe navele ori ambarcațiunile ancorate în porturi maritime și fluviale sau care se află în tranzit pe Dunăre ori în apele de frontieră nu li se aplică prevederile prezentei ordonanțe de urgență referitoare la condițiile de intrare și de ședere a străinilor pe teritoriul României.

*) De la data aplicării în totalitate de către România a dispozițiilor acquis-ului Schengen, în temeiul deciziei Consiliului emise în acest sens, alin. (3) va avea următorul cuprins:

"(3) Străinilor care staționează în zonele de tranzit internațional ale aeroporturilor, în zonele de tranzit la frontiera de stat sau în centrele de cazare care au regimul zonei de tranzit, precum și străinilor care nu debarcă de pe navele ori ambarcațiunile ancorate în porturi maritime și fluviale nu li se aplică prevederile prezentei ordonanțe de urgență referitoare la condițiile de intrare și de ședere a străinilor pe teritoriul României."

(4) Intrarea străinilor pe teritoriul României se poate face prin orice punct de trecere a frontierei de stat deschis traficului internațional de persoane.

(5) Trecerea frontierei de stat de către străini se poate face și prin alte locuri, în condițiile stabilite în acorduri și înțelegeri bilaterale, sau prin alte puncte de trecere a frontierei, numai cu aprobarea autorității competente.

Art. 134 - Contravenții

Sunt considerate contravenții următoarele fapte:

1. nerespectarea de către transportator a interdicțiilor prevăzute la art. 7 alin. (1);

Art. 135 - Sancțiuni

Contravențiile prevăzute la art. 134 se sancționează după cum urmează:

d) cu amendă de la 8.000 lei la 15.000 lei, cea prevăzută la pct. 1, calculată pentru fiecare străin transportat;"

ORDONANȚĂ DE URGENȚĂ Nr. 105*) din 27 iunie 2001 privind frontiera de stat a României

Art. 18 - (1) Controlul pașapoartelor și al celorlalte documente pentru trecerea frontierei de stat române, eliberate de autoritățile române, precum și al celor eliberate de autoritățile străine, recunoscute sau acceptate de statul român, potrivit legii, se face de către polițistul de frontieră.

(2) La controlul de frontieră cetățenii străini care intră în România trebuie să facă dovada că îndeplinesc condițiile de intrare și ședere stabilite de statul român.

(3) În cazurile în care se constată că documentele de călătorie prevăzute la alin. (1) nu întrunesc condițiile prevăzute de lege pentru a da dreptul titularului acestora să intre ori să iasă în/din țară sau există suspiciuni cu privire la autenticitatea documentelor, șeful punctului de trecere va dispune clarificarea situației și luarea măsurilor prevăzute de lege.

(4) Șeful punctului de trecere poate dispune întreruperea călătoriei unei persoane dacă s-a constatat că aceasta nu îndeplinește cerințele prevăzute de lege pentru trecerea frontierei de stat române.

REGULAMENT (UE) Nr. 399 din 9 martie 2016 cu privire la Codul Uniunii privind regimul de trecere a frontierelor de către persoane (Codul Frontierelor Schengen)

Verificările la frontieră efectuate asupra persoanelor

(1) Circulația transfrontalieră la frontierele externe face obiectul unor verificări din partea polițiștilor de frontieră. Verificările se efectuează în conformitate cu prezentul capitol.

Verificările pot avea ca obiect și mijloacele de transport și obiectele aflate în posesia persoanelor care trec frontiera. În cazul în care se efectuează percheziții, se aplică dreptul statului membru în cauză.

(2) Toate persoanele fac obiectul unei verificări minime vizând stabilirea identității pe baza producerii sau prezentării documentelor de călătorie. Verificarea minimă constă într-o examinare simplă și rapidă a valabilității documentului care îl autorizează pe titularul legitim să treacă frontiera și a prezenței indiciilor de falsificare sau de contrafacere, recurgându-se, după caz, la dispozitive tehnice și consultând bazele de date relevante cu privire la informațiile referitoare exclusiv la documentele furate, deținute fără drept, pierdute sau amulate.

Verificarea minimă prevăzută la primul paragraf constituie regula pentru persoanele care beneficiază de dreptul la liberă circulație în temeiul dreptului Uniunii.

Cu toate acestea, în mod nesistematic, în cazul în care se efectuează verificări minime asupra persoanelor care beneficiază de dreptul la liberă circulație în temeiul dreptului Uniunii, polițiștii de frontieră pot să consulte bazele de date naționale și europene pentru a se asigura că persoanele respective nu reprezintă o amenințare reală, actuală și suficient de gravă pentru securitatea internă, ordinea publică, relațiile internaționale ale statelor membre sau o amenințare pentru sănătatea publică.

Convenția de aplicare a acordului Schengen

Art 26 alin. 1 (b) transportatorul este obligat să ia toate măsurile necesare pentru a se asigura că un străin transportat pe cale aeriană sau maritimă este în posesia documentelor de călătorie necesare pentru intrarea pe teritoriile părților contractante.

III. Admisibilitatea cererii

Raportat la speță condițiile cumulative de admisibilitate a cererii apelantului XXXXX de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept impuse de art.519 C.proc.civ. se constată că sunt îndeplinite deoarece:

- prezentul complet de judecată este constituit la nivelul unui Tribunal și este investit cu soluționarea cauzei în ultimă instanță (apel);

- de chestiunea de drept vizată depinde soluționarea pe fond a cauzei, întrucât prin plângerea formulată de către apelant s-a contestat procesul verbal de contravenție seria XXXXX, nr. XXXXX din XXXXX prin care s-a reținut că în data de XXXXX ora XXXXX, pe PPF Aeroport Iași, petenta a transportat din direcția Munchen cu zborul XXXXX pe cetățeanul XXXXX, născut în data de XXXXX, posesor al cărții de identitate XXXXX nr. XXXXX emis de XXXXX în data de XXXXX valabil până la XXXXX, cu document de călătorie fals, faptă prevăzută de art.7 alin.1, art.134 pct.1 din OUG 194/2002 și sancționată de art.135 lit.d din OUG 194/2002

- problema ridicată de către apelant este nouă și asupra acesteia ICCJ nu a statuat și nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

În atare condiții Tribunalul apreciază că se impune admiterea cererii în vederea dezlegării chestiunii de drept sesizată de către apelant.

IV. Puncte de vedere

A. Asupra cererii în discuție părțile și-au exprimat următoarele puncte de vedere:

1. Apelantul a susținut că articolul 7 din OUG 194 pe 2002 da vine în contradicție cu toate celelalte dispoziții legale enunțate.

O societate de transport aerian, cum este cazul societății apelantei nu dispune de dispozitive tehnice specifice și nu poate consulta baze de date relevante aflate la îndemână Poliției de frontieră conform practicilor naționale și internaționale.

În cazul operațiunilor de check in în efectuate online fără bagaje de cală, verificarea acestor documente se face sumar la ușa avionului și constă în verificare vizuală a conformității dintre fața de pe documentul prezentat pentru îmbarcare și pasagerul care se prezintă, concomitent cu scanarea cărții de îmbarcare

Apelanta consideră că interdicția reglementată de articolul 7 din OUG 194/2002 ar fi încălcată doar în situația în care transportatorii aerieni cunosc aspectele reiterate, pot verifica din punct de vedere tehnic falsul, elementele falsificate sunt grosolane vizibil cu ștersături, dar cu toate acestea îi transportă pe străini în România.

Consideră că poliția de frontieră este singura autoritate care are dreptul de a verifica prezența indicilor de falsificare sau de contrafacere a documentelor, sens în care recurge la dispozitivele tehnice pe care le deține și la bazele de date specifice. Solicită să se facă diferența dintre obligația transportatorilor de a verifica existența și valabilitatea documentelor de călătorie și obligația Poliției de frontieră de a verifica pe lângă valabilitate și autenticitatea/veridicitatea documentelor de călătorie prezentate spre control.

În opinia apelantei, modul în care este reglementat articolul 7 alineat 1 din OUG 194/2002 raportat la articolul 134 punctul 1 din același act normativ nu este în concordanță cu dispozițiile europene, în sensul că ar putea lăsa impresia că transportatorii aerieni ar avea și obligația de a verifica autenticitatea documentelor de călătorie folosite de pasageri străini, subrogându-se astfel în drepturile și obligațiile polițiștilor de frontieră. O astfel de interpretare vine însă în contradicție cu legislația europeană, cu legislația specifică Poliției de frontieră, cu practicile internaționale și face din societățile de transport subiectul activ al unei contravenții în condițiile în care aceste societăți nu sunt organisme de control.

2. Intimata a apreciat că cererea apelantului este nelegală întrucât nu pot face obiectul unei sesizări solicitările privind modul de aplicare a unei norme legale la situația de fapt dedusă judecății în litigiul de față întrucât, în realitate, apelantul solicită Înaltei Curți de Casație și Justiție să explice maniera în care ar trebui aplicat un text de lege la o situație de fapt definită în cauză.

Consideră că situația juridică dedusă judecății ce constituie problema de drept invocată în sesizare este reglementată expres și explicit de către legiuitor, textul Art 7 din OUG 194 / 2002 nelăsând loc de interpretări.

B. Instanța de judecată reține că dispozițiile art. 7 din OUG 194 / 2002 sunt neechivoce, urmând să se stabilească, în funcție de probele cauzei, dacă situația de fapt dedusă judecății în litigiul de față se încadrează sau nu în textul de lege invocat, sub aspectul existenței subiectului și obiectului contravenției, a laturii obiective și subiective.

Tribunalul apreciază că problema invocată de apelant referitoare la obligația de a se dota cu mijloace tehnice de specialitate pentru a depista documentele sau vizele false, nu poate fi rezolvată prin folosirea mecanismului de prevenire a unei practici juridice neuniforme.

De asemenea, instanța apreciază că prin interpretarea solicitată, apelanta tinde la o restrângere nejustificată a efectelor directe ce decurg din dispozițiile art. 7 din OUG /2002 cu privire la obligațiile sale.

Pentru considerentele expuse, în temeiul dispozițiilor art.519 și art.520 alin.1 și 2 C. proc. civ. Curtea de Apel Brașov va dispune sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție cu următoarea chestiune de drept:

„ Dacă, raportat la art. 7 din O.U.G. 194 / 2002, compania aeriană are sau nu obligația de a efectua controlul pașapoartelor și al celorlalte documente sau vize, sau sancțiunea prevăzută de dispoziția legală intervine numai în situația în care îmbarca pasagerii care nu sunt în posesia documentelor de călătorie necesare pentru intrarea pe teritoriile părților contractante după ce autoritățile de la frontieră au constatat lipsa documentelor de trecere a frontierei sau falsul/falsificarea acestora;

Dacă, prin raportare la dispozițiile Convenției de Aplicare a Acordului Schengen, la dispozițiile art.18 alin. 1 din O.U.G. 105/2001 privind frontiera de stat a României, controlul pașapoartelor și al celorlalte documente pentru trecerea frontierei de stat române, eliberate de autoritățile române, precum și al celor eliberate de autoritățile străine, recunoscute sau acceptate de statul român, potrivit legii, se face numai de către polițistul de frontieră sau și de către companiile de transport aeriene”.

Va suspenda judecata apelului declarat de către apelantul XXXXX împotriva sent. civ. nr. XXXXX a XXXXX până la pronunțarea hotărârii prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
DISPUNE**

Admite cererea apelantului XXXXX de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept și, consecință:

În temeiul prevederilor art.519 și art.520 alin.1 și 2 C. proc. civ. dispune sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție cu următoarea chestiune de drept:

„ Dacă, raportat la art. 7 din O.U.G. 194 / 2002, compania aeriană are sau nu obligația de a efectua controlul pașapoartelor și al celorlalte documente sau vize, sau sancțiunea prevăzută de dispoziția legală intervine numai în situația în care îmbarca pasagerii care nu sunt în posesia documentelor de călătorie necesare pentru intrarea pe teritoriile părților contractante după ce autoritățile de la frontieră au constatat lipsa documentelor de trecere a frontierei sau falsul/falsificarea acestora;

Dacă, prin raportare la dispozițiile Convenției de Aplicare a Acordului Schengen, la dispozițiile art.18 alin. 1 din O.U.G. 105/2001 privind frontiera de stat a României, controlul pașapoartelor și al celorlalte documente pentru trecerea frontierei de stat române, eliberate de autoritățile române, precum și al celor eliberate de autoritățile străine, recunoscute sau acceptate de statul român, potrivit legii, se face numai de către polițistul de frontieră sau și de către companiile de transport aeriene”.

În temeiul dispozițiilor art. 520 alin.4 C.proc.civ. suspendă judecata apelului declarat de către apelantul XXXXX împotriva sent. civ. nr. XXXXX a XXXXX până la pronunțarea hotărârii prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept.

Fixează termen administrativ de control la data de 21.09.2019

Pronunțată azi, 21.03.2019, în condițiile art.396 alin.2 C. proc. Civ.

Președinte
XXXXX

Judecător
XXXXX

Grefier
XXXXX